

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 3 грудня 1939 р.

Субота, 19 вересня 1987 року

№ 113 (3932).

Ціна 2 коп.

СЛОВО ЧИТАЧА

ЯКОСЬ я разом зі своїм старшим сином Андрієм потрапив у Онуфріївську районну лікарню. Сталося це вночі, а вранці я побачив кількох дітей. Їх вигляд вразив мене. У очях — сум, стрижні голівки, ні сміху, ні веселості.

У моїй уяві одразу ж сплинули кадри з телефільму про дітей воєнного Сталінграда. Їх, переляканих, голодних знаходили в руїнах будинків радянські солдати. На руках виносили звідти малюків. Це все було понад чотири десятиліття тому... Тепер — мир, наші діти мають щасливе дитинство.

Та є й інші долі... Яке ж горе спіткало цю сім'ю? Що трапилося з батьками семірічної Віти, п'ятирічної Людмилки, трірічного Миколки і Паталочки, якій лише два роки? Що призвело до того, що цих дітей довелося забрати з дому і тимчасово помістити в дитяче відділення лікарні?

Чому сумні дитячі очі?

Пияцтво, безвідповідальність батьків. При живих батькові й матері діти стали сиротами.

Мені особливо боляче було бачити цих малюків, бо в пам'яті ще зовсім свіжі інші картини... Голодні, напівроздягнені, вони завжди зустрічали і проводжали колонні наших автомашин. Ми, радянські солдати, що виконували свій інтерпретаторський обов'язок в Афганістані, віддавали їм все, що мали з собою: хліб, печиво, сухий пайок. Тоді я був гордий, що у нашої країни таких дітей немає. І тому, зустрівшись поглядом із сумними оченятами цих малюків, відчув себе причетним до їхньої долі, ніби у їхньому горі є частинка й моєї вини.

Звичайно, держана потурбується про благополуччя дітей, а сім'ї Безпальків, адже вони — громадяни СРСР. І все ж тепло батьківського дому вони втратили, мабуть, назавжди...

Хто винен у цьому? Безумовно, їхні батьки. А можливо і ми з вами?

М. АНДРУШКІВ,
поін-інтернаціоналіст, молодший лейтенант запасу, військовий керівник Камбурлівської середньої школи.
Онуфріївський район.

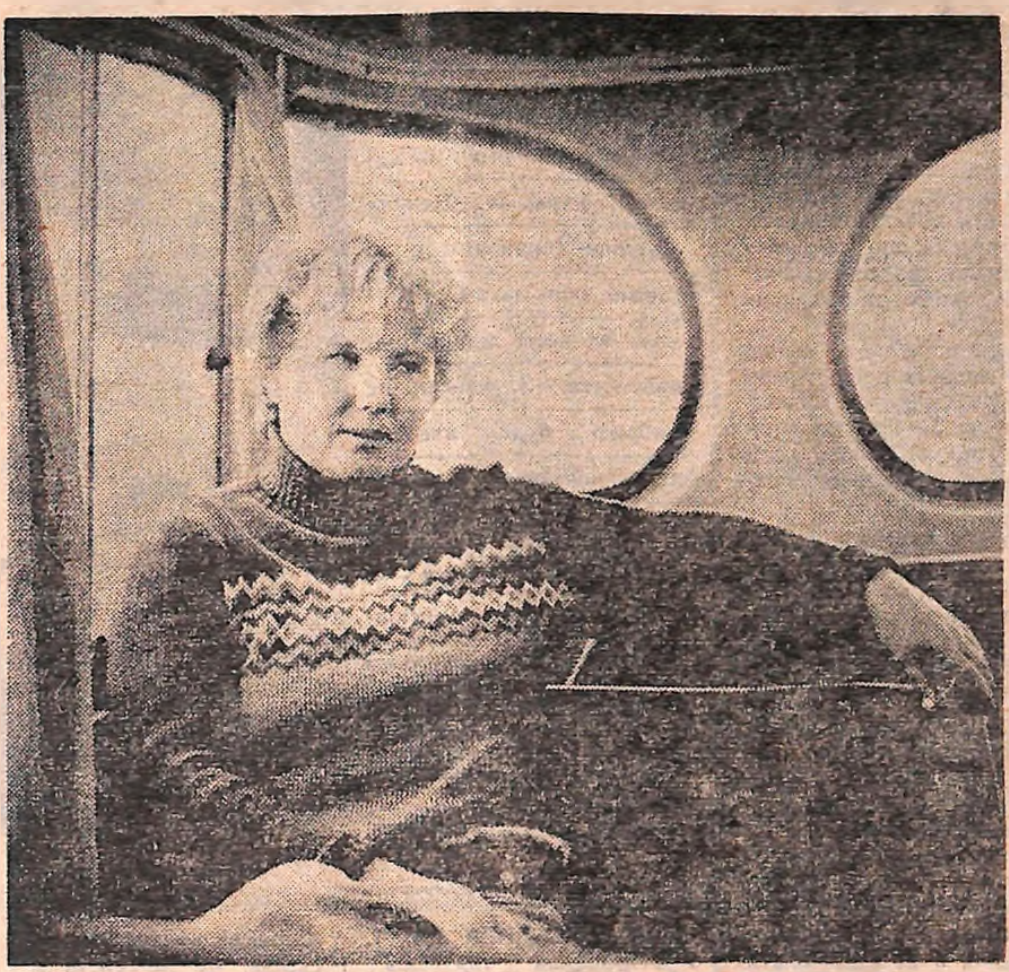
ВІД РЕДАКЦІЇ: Дивні і неприродні випадки, коли батьки не турбуються про своїх дітей, забувають взагалі про їх існування, не такі вже й рідкісні. Як правило, у таких сім'ях по кілька дітей. І як часто доводиться чути від працівників комісій у справах неповнолітніх при райвиконкомах гіркі розповіді про те, як горілка, наркоманія, інші згубні звички і пристрасті відбирають у дітей найдорожче — ласку матері, увагу і турботу батьків. Загрозливі, голодні діти перед відправленням у дитячі будинки потрапляють до лікарень. Медичний персонал дитячих відділень турбується про цих малюків, жаліє їх, але ж дитячі серця тягнуться до тієї, хто потрібен найбільше у світі — до мами. Часто такі діти довго стоять біля вікон, сумно дивляться на перехожих — чекають маму.

...Та жінка потрапила до Новгородківської райлікарні з трьома дітьми. Назвалася прізвищем Обач. Але ні документів, ні постійного місця проживання не мала. Через кілька днів вона безслідно зникла, залишивши напризволяще трьох малолітніх дітей. До того ж сама знову була вагітною... Яка доля чекає ще одне її майбутнє?

— Тільки останнім часом троє матерів залишили своїх новонароджених дітей у пологових будинках міста, — говорить головний лікар обласного Будинку дитини Марія Степанівна Черевань. — А скільки буває випадків, коли громадяни знаходять малесеньких дітей... на звалищах, на смітниках, у зруйнованих будинках.

Жахливо, неймовірно. Але факти залишаються фактами.

Факти ці справді страшні. Вони хвилюють кожного, кому доводиться з ними зустрічатися. І не дивно, що Миколу Андрушків так зачепили за живе сумні дитячі очі. Чому ж душі батьків цих дітей залишаються байдужими?

Таня та Олександр Чижикови із тракторної бригади № 2 колгоспу імені Ленінського комсомолу. Трудяться на одному МТЗ-82. Вони — сімейний екіпаж, працюють у дві зміни. Уже два роки, як Таня стала механізатором. І хоч професія ніби й не жіноча (у бригаді жінок лише двоє), а їй подобається.

От і виводить знову й знову свій трактор у поле член бюро комсомольської групи, механізатор Тетяна ЧИЖИКОВА. Фото В. ГРИБА. Новоукраїнський район.

ЩОБ розповісти про випадок, який стався з учасниками сімейного підряду колгоспу «Україна» Ульяновського району, ще раз звернувся до економічних причин, що спричинили впровадити цю форму колективного підряду. Як відомо, переважна більшість господарств нині гостро відчуває нестачу кадрів. Особливо це стосується такої галузі колгоспного виробництва, як тваринництво. Чи можна вплинути на стан речей вже сьогодні, не чекаючи на ферми поповнення чи ґрунтового технічного переоснащення діючих потужностей? Можна, якщо підійти до справи по-господарськи, із сучасними міркуваннями.

Зразком такого підходу є передача невеличких тваринницьких ферм чи окремих приміщень, відповідного інвентаря та угодь в оренду. Оренда може здійснюватися в різноманітних формах. Скажімо, сім'я чи один працівник можуть брати до себе в господарство 2-3 чи більше голів худоби, необхідні для їхнього утримання сінокосяки й випаси.

Працівники, які обслуговують 7-8 голів ВРХ, а при заготівлі грубих кормів власними силами — 5, мають 7-годинне денне звантаження і повинні звільнитися від будь-якої іншої роботи в громадському господарстві.

Я не випадково повторюю збалансованих раціонів годівлі особливо важливе для

Хочу підкреслити: вони апробовані на практиці, враховують, здається, всі аспекти трудової діяльності колгоспників. Досвід свідчить: при виконанні всіх умов договору обома його сторонами сім'ї обов'язково матимуть гарантовано високую оплату, а господарства — надпланову продукцію, вироблену на подвір'ї орендарів.

То чому ж тоді все менше

нетелей (саме їх взялися доглядати молоді сім'ї). На жаль, ні того, ні другого Арутюняни та Кравчуки забезпечити не можуть. Не з власної вини.

— Кормів у нас не вистачає. Це постійна проблема, — бідалися керівники господарства.

Але ж хіба молодим тру-

СІМЕЙНИЙ ПІДРЯД

БІГ НА МІСЦІ

Гадаю, минув вже той час, коли треба було агітувати за сімейний підряд. Нова форма організації праці добре прижилася, її доцільність підтверджено у матеріалах червеного (1987 р.) Пленуму ЦК КПРС, інших партійних документах. Та й перші практичні результати учасників сімейного підряду, скажімо, з Кіровоградського району, зайвий раз свідчать: справа ця вигідна і для держави, і для самих колгоспників.

ше вірять в нову форму організації праці Микола і Тетяна Кравчуки, Варужат і Тетяна Арутюняни? Мої нові знайомі з колгоспу «Україна» Ульяновського району відповідали стримано:

— Не виправдовує підряд тих сподівань, які на нього покладали.

— Що саме маєте на увазі? — допитувалась у них.

— Заробітки... Так, так, вони рідко коли перевищують 120 карбованців на місяць.

Була якраз обідня пора, тваринники марно чекали, поки підвезуть їм фураж. Тим часом худобу пора було вніе й годувати. Дотримання розпорядку робочого дня, збалансованих раціонів годівлі особливо важливе для

дівникам, котрі вирішили спробувати себе в новій, відповідальній справі від тих слів легше! Прийде час, і з ними вестимуть розрахунок за кінцевими результатами: якої ваги досягли тварини, скільки з них стали первістками? А добутих приплодів від погано доглянутих нетелей надзвичайно важко...

Одним словом, замінене ноло. І створили його керівники колгоспу. Це вони, за свідченням молодих сімей, всіма правдами й неправдами втягували їх в сімейний підряд, а пізніше відвернулися. Робіть, мовляв, що хочете. До речі, я використала вислів «правдами й неправдами» не для красивого словця. Ті ж Арутюняни не

АНОНС

У неділю, 20 вересня відбудеться день газети «Молодий комуніст» у Петрівському районі. О дванадцятій годині на стадіоні селища розпочнеться імпровізоване свято газети. В його програмі:

- прес-конференція журналістів «Молодого комуніста»;
- виступи учасників художньої самодіяльності;
- конкурси;
- ігри;
- виставки.

Зустріч супроводжуватиме ВІА «Імпульс» Новгородківського районного будинку культури.

Усі бажаючі зможуть взяти участь у розіграві безпрограшного лотоспринту «МК-88». Власники частини білетів можуть отримати крупні речові виграти, дехто відряду стане передплатником на нашу газету на наступний рік.

Запрошуємо молодь Петрівського району взяти участь у дні молодіжної газети!

(Добрішу матеріалів з Петрівського району читайте на 2-й стор.).

спішили підписувати договір. Сумнівалися, що принесе це користь. І от дивина: під договором (він зберігається в конторі колгоспу) стоїть підпис. Арутюняни дивуються: не ставили його під документом! У конторі стверджують: підписували, раз стоїть закарлючка... Хто праий? хто ні — час понажте. Та насторожує насамперед те, що люди перестають вірити в нову справу. І натиском, всілякими недоцільними методами, як це, намагаються робити в «Україні», ділу не зарадиш.

І ще одна обставина насторожує: економісти господарства ще й досі не визначили, за якими критеріями слід оцінювати роботу тваринників. Був час, коли платили за кілограм приросту живої ваги тварин один карбованець 50 копійок, пізніше — на тридцять копійок менше. І розцінки ці народжувалися не на основі обґрунтованих рекомендацій, а скоріше «на око». Це підтвердила економіст по оплаті праці Ульяновського РАПО Людмила Лебедєва. Вона ж пообіцяла найближчим часом допомогти колегам із господарств виробити прийнятні для обох сторін розцінки.

Сімейний підряд у колгоспі «Україна» формально існує. Та нагадує він скоріше біг на місці, аніж просування вперед. Практично, там воно й є: люди щось роблять, рухаються, та результатів не видно.

О. КАМІНЧУК,
відповідальний організатор ЦК ЛКСМ України по Кіровоградській області.

Ульяновський район.

Міцніє афгано-радянська дружба

КАБУЛ, 17 вересня. (ТАРС). «Ми добровольцями приїхали у ДРА допомогти афганському народові у спорудженні жилих будинків». Ці слова — ре-

комендація, яку можна почути в ці дні від бійців радянського студентського будівельного загону безоплатної праці «Дружба». Яскравим прикладом аф-

гано-радянської дружки називають у самому Афганістані участь радянських студентів у мирному будівництві. Посланці Ленінського комсомолу, багато з яких із зброєю в руках допомагали афганському народу відстоювати незалежність країни, цього разу приїхали в ДРА, щоб працювати на реконструкції Кабульського домобудівного комбінату. За 40 днів перебування студенти мають з «нуля» до даху збудувати арматурний цех, допомогти у спорудженні підстанції. Усі зароблені кошти будуть перераховані у фонд Демократичної організації молоді Афганістану для будівництва дитячих закладів.

Споруджений з технічною допомогою Радянського Союзу, комбінат зайняв у країні првідне місце по випуску будівельних конструкцій. Більше як за двадцять років він спорудив комфортабельні жилі будинки в нових столичних мікрорайонах, школи, магазини, кінотеатри.

Критерій один—діло

Комсомол повинен формувати у молоді комуністичне ставлення до праці. На жаль, ці звичні слова періодично перетворюються у нашії свідомості в такий же звичний стереотип висяти з неху дозвину, а в секретаря комітету комсомолу на столі — умови соціалістичного змагання і соціалістичного змагання, значить, все чудово. Треба працювати на кінцевий результат, а не заспокоюватися, паразитувати достатню кількість проведених заходів чи прийнятих рішень, від яких немає ніякої віддачі.

Всі знаємо, яке становище склалося в сільському господарстві. Старші йдуть на заслужений відпочинок, а заміняти їх нікому. Комітети ж комсомолу, по суті, займаються підрахунками надобів, що одержала молода доріжка, гектарів, які зорав тракторист-комсомолец. Справедливо було зауважено на з'їзді, що ми дублюємо роботу господарників.

Дуже важливо, щоб комсомол виховував у молоді працелюбність, нетерпимість до ледарів і прогульщиків. Майже у кожному великому господарстві є комсомольці, які піде не працюють по 3—4 місяці і навіть більше. Комітети комсомолу ніякої роботи з ними не ведуть. І до прогульщиків ставляться поблажливо, аби тільки не заважає!

Досі залишається проблемою для нас закріплення молоді на робочих місцях. Організація повинна турбуватися про те, щоб кожній молодій людині були створені нормальні умови праці і відпочинку. Комітету комсомолу радгоспу «Петрівський», який очолює Галина Федуняк, вже давно треба було розібратися, чому молоді залишає господарство.

На з'їзді ВЛКСМ поставлено завдання очистити поняття «комсомольсько-молодіжний колектив» від бюрократизму. Сьогодні в райцентрі таких колективів залишилось лише три: фізйал виробничого швейного об'єднання «Україна», цех по пошиву верхнього жіночого одягу райпобуткомбінату і кондитерський цех. Комітети комсомолу цих підприємств повинні пропагувати прогресивні форми організації і оплати праці. Ми повинні концентрувати зусилля молоді там, де це справді необхідно, а не створювати КМК, де тільки працює кілька комсомольців.

Що стосується пропаганди матеріалів XX з'їзду ВЛКСМ і XXV з'їзду ЛКСМУ, то тут справа обмежується лише обговоренням їх на комсомольських зборах. Політичне навчання повинно підходити до дійсності у всій її різноманітності.

Жде від нас молоді зміни і в підході до організації відпочинку. Комсомольські активісти повинні бути ініціаторами, зацікавленими таких справ. На ділі їх робота обмежується, у кращому випадку, допомогою райкомові у проведенні вечорів, урочистих прощань до лав Радянської Армії. Доводиться чути багато скарг, що немає, мовляв, методичної допомоги з боку райкому комсомолу. Чому ж ніхто не звертається за нею?

Створити якісно новий рівень організації відпочинку — ось завдання, яке поставив перед нами з'їзд. Сміливіше треба використовувати нові форми організації відпочинку, що з'являються у молодіжному середовищі.

Одне із основних завдань і перебудови, і зміцнення організаційної структури Спілки молоді — демократизація внутрішнього життя.

Бюрократизм у проведенні зборів, у звичці виносити на обговорення неактуальні питання призвели до того, що збори як внутрішній орган первинної організації, в очах комсомольців втратили своє значення. Аналізуючи ці причини, тут же бачимо шляхи відродження авторитету зборів.

Надто несприятливо практикуємо ми звіти на зборах, засіданнях комітетів комсомолу членів Спілки, активістів про свою діяльність. Дуже часто проявляємо лібералізм, навіть якщо мова йде про вчинки, несумісні зі званням комсомольця.

Завдання перед молоддю району, як бачимо, стоять величезні. Багато ще треба нам зробити на шляху перебудови, демократизації комсомольської роботи.

М. ПЛАТОШИН,
перший секретар Петрівського райкому комсомолу.

Та зустріч запам'ятається надовго. І вчорашнім воїнам-інтернаціоналістам, і сивочолім ветеранам.

— Ви проявили зразки героїзму під час виконання інтернаціонального обов'язку в Афганістані, — сказав, відкриваючи зустріч, перший секретар Петрівського райкому партії В. А. Вансович. — Ви сьогодні на висоті: добре працюєте.

Вони й справді трудяться відмінно: Д. ПОЗІВАЙ — вчителем Чечельської середньої школи, М. КІНІЩЕНКО — у райвідділі внутрішніх справ, О. ТАРАСЕНКО — водієм автоколонни № 3, В. СОЛОДІЄВ — механізатором радгоспу «Маріампільський», М. КИСІЛЬ — гірником Петрівського наг'єру (на знімку зліва направо). А в центрі знімка — голова районної ради ветеранів війни та праці І. М. ЗАПЕКА. Йому є про що розповісти комсомольцям.

Фото А. ТЕМЧУКА.

Чим виміряти позитивні процеси, що відбуваються сьогодні в країні? Як оцінити внесок конкретної людини в конкретну справу? Що потрібно зробити молодим трудівникам для піднесення ефективності виробництва, поліпшення якості продукції? Ці та інші питання — сьогодні в центрі уваги комсомольців та молоді Петрівського району. Власне, як і всіх радянських людей, котрі всім серцем повірили в перебудову, включились у реалізацію величезних завдань партії.

Олена НЕТЮХАЙЛО

працює контролером на Петрівській швейній фабриці виробничого об'єднання «Україна». Дівчина відмінно справляється зі своїми обов'язками, абилає за честь марки підприємства. З часом на фабриці буде введено держпідприємства продукції. Та це з часом, а нині за якістю виробів, що сходять з конвеєра, прискіпливо стежить комсомолка О. Нетюхайло та її подруги з відділу технічного контролю.

Фото А. ТЕМЧУКА.

Д О Б Р И Г А Д И Р А А. Т. Проценка підійшов невисокий хлопчина, запитав щось. Той приязно відповів, полескав юнака по плечу.

У БРИГАДУ

— Школяр? — поцікавився я у бригадира.

— Механізатор, — коротко відповів А. Т. Проценко. — Вже другий рік Вітя Гришко у нас працює. Роботящий, кмітливий. Та ось думаю — чи ж вернеться у бригаду після служби в армії.

Недарма сумнівається керівник. Майже щорозу колектив проводить на службу до Збройних Сил сім-вісім юнаків. Добре, якщо половина з них вертається до рідної домівки — осідають, здебільшого, в місті, хто навчається йде. А, здається ж, роблять у колгоспі імені Леніна все для закріплення кадрів: нову техніку довіряють, матеріальну допомогу видають, кредити на будівництво та для обзаведення господарством.

— От тільки умови праці у нас... — бригадир підбирав слова.

Справді, труднощі є, як і скрізь, де не вистачає робочих рук. Та їм намагаються протиставити вивчені методи виховної роботи.

Як правило, наставником у новобранців стає фактично весь колектив тракторної. Так було, коли тільки робили перші самостійні кроки молоді

ПРИЙШОВ

механізатори Іван Стулій, Олександр Гончар, Володимир Шипоша. Нині вони вже працюють на всіх видах техніки, мають чималий досвід. А Івана Стулія одностельці обрали депутатом районної Ради. Всі мають навички роботи на комбайнах. Трудовий гарт пройшли за усталеною схемою: наставник за штурвалом комбайна, підопічний — помічником, старший за кермом трактора, молодший — сівачем.

Починають працювати комсомольці, як правило, на гусеничних тракторах. А вже після служби їм довіряють найскладнішу, швидкохідну техніку. Пригадує бригадир А. Т. Про-

ТРУДОВИЙ ГАРТ

ценко, як Микола Білаш вчився обробляти міжряддя буряків (мірило майстерності). А оце нещодавно одержав нового трактора. Володимиру Шипоші таж не терпиться сісти за кермо «Кіровця», бо на Т-74 «не ті масштаби». На жнивах він очолював комбайновий екіпаж.

Добре трудяться на загатах кормів Олександр Висоцький, Валерій Стрига, Леонід Овдій.

А Володимир Бутко тільки закінчив школу. Та

НОВАЧОК

його вже готують до серйозної роботи. Нині хлопець працює помічником у досвідченого механізатора М. О. Коланя на КСК-100.

Ще й досі бракує механізаторів на тракторній бригаді колгоспу імені Леніна. Та керівники господарства вірять: з часом той дефіцит робочих рук буде подолано, адже відповідальну виховну місію колектив взяв на себе посправжньому.

В. ВЕНДРОВ.

ГОСТРИЙ СИГНАЛ

ПЕРЕДОВИКИ... НЕ В ПОШАНІ?

Так, так, не дивуйтеся. Гірко зізнаватися, але трапляються ще випадки, коли керівники підприємств чи організації не те що не захоплюють людей амбіцій, працюють їм всілякі штучні перепони, не дають у повній мірі реалізувати свої потенціальні можливості. Маю конкретну адресу: селище Петрове, районний побутоккомбінат. Саме там працюю я, очолюю комсомольську організацію платцевого цеху.

Колектив наш — молодіжний, більшість дівчат має високу кваліфікацію. Стараються мої подруги, план перевиконують всі без винятку. Варто навіть побіжного знайомства з екраном соціалістичного змагання, аби зрозуміти це. 150—230 процентів місячного завдання — ось, так би мовити, норма молодих швачок.

Ударна праця, як водиться, повинна відповідати чиним винагороджуватися. Та глянули б ви у відомості на зарплату!.. В них важко щось розібрати, збагнути, за якими критеріями оцінюється праця. Процент виконання плану? Стривайте, сьогодні за замовлення, виконані на 200 відсотків, ми одержуємо 220—240 карбованців, а завтра — трохи більше ста... Якість? Але ж нарікань на неї практично не буває.

Спробували вивізнити всі питання з адміністрацією. Там пояснили: замовлення від підприємств на виготовлення рукавиць, інших елементів спецодягу нам не враховуються. Чому?

Писали ми колективний лист і в обласне управління побутового обслуговування. Звідти приїжджала комісія, все перевірила. Нам пообіцяли: скоро оплату праці буде впорядковано. Але ж дозвольте, скоро — це коли? Минуло кілька місяців, а віз, як мовиться, і нині там...

Нещодавно у колективі відбулися звітно-виборні комсомольські збори. Надія Цеглова, Ольга Вахрушева, Ольга Смолова відверто сказали про недоліки, що вкоренилися на виробництві. Не подумайте тільки, що захищали вони власні інтереси, добилися вищих заробітків. Ні, дівчата називали «вузькі» місця, які заважають нам працювати на повну силу. Це й погані побутові умови (ми не маємо навіть кімнати гігієни, роздягальні містяться в непристосованих приміщеннях), висловили й свою точку зору на те, чому не приживаються в побутоккомбінаті прогресивні форми організації праці, зокрема, бригадний підряд. Не може задовольнити колектив і рівень технічної оснащеності цехів. Швейні машинки застарілі, часто ламаються. Механіка у нас немає, тому доводиться по кілька днів чекати майстрів, запрошених з інших підприємств.

Хто ж допоможе нам розв'язати ці проблеми? **Л. ІГНАТЬЄВА,** секретар цехової комсомольської організації райпобуткомбінату.

ВІД РЕДАКЦІЇ: у своєму листі читачка обмовилася, що адресує своє останнє запитання обласному управлінню. Ми приєднуємося до неї. Редакція бере під свій контроль вирішення питань, порушених комсомолкою.

ЗВІТИ І ВИБОРИ
В КОМСОМОЛІ

Є ПРОПОЗИЦІЯ роботу зборів закінчити за годину, — сказала головуюча Л. Коваленко, і я подумала, що хід звітно-виборних в групі КД-4 Кіровоградського кооперативного училища задалегідь розклали по полицях і стежити за їхнім розгортаванням ходом буде нудно. Не в розумінні відсутності гострих поворотів — це ж не драматичний спектакль, зрештою, — а у плані вільного, незапрограмованого вислов-

все одно нікому не уникнути.

Збори оголосили закритими, і присутній на них інструктор обкому комсомолу О. Гордінин взявся пронести перше організаційне засідання бюро. Дівчата попрямували до дверей, і В. Шкрабак разом з усіма. Вона до складу нового бюро не ввійшла. Що ж, нічого дивного, подумалося, — може, оцінка діяльності секретаря на зборах не прозвучала, а в кулуарах була дана (негативна), і от — відповідні висновки. Чи був само-

КОНФУЗ

лення думок — з ними комсомольці могли б поборюватися не укласти в час...

Насправді все вийшло інакше. Спочатку все йшло у «нрашних» традиціях учорашнього дня. Секретар комсомольської групи Валентина Шкрабак прочитала, що зроблено за рік. Проводили політінформації, класні години, слухали лекції, брали участь у нонкурсах, вечорах, готували радіогазету... Успішність... Пропуски занять... Про всі ці справи, подумалося, йшла б мова і на звичайних зборах групи. Наприклад, підсумовий (за навчальний рік) класний годині. Суто комсомольська тема проглянула тільки в згадці про «Комсомольський прожектор». Навіть термін «комсомольці» в доповіді комсорга зустрічався рідко — все більше «учні» чи «дітчата».

Після комсорга звітували сектори. Відбувалося це так: дівчина виходила з напірцем і повторювала слова комсорга, що стосувалися її діяльності, вголосуючи оголошувала: «Далі виступатиме така-то, приготуватися! — такій-то...». Бет аркушів виступили тільки відповідальна за «КП» Н. Шабанова і куратор групи Л. Г. Рибінцева, котра єдина відгукнулася на заклик Л. Коваленко «Може, ще хтось хоче виступити?», після того, як оратори зі списку відговорили своє...

Лише одна комсомолка дала оцінку («задовільно») роботі за рік, і то... свого сектора. Про інші, як і про діяльність комсорга, ніхто й словом не обмовився. Не було нічого сказати й про роботу комсомольського бюро групи, про взаємодію з комсомольською організацією училища. Зате складені із загальних фраз проект рішення починався словами «Заслухавши і обговоривши доповідь...». Під час «обговорення» у залі було, як у сурдокамері — ні шепоту, ні шороху, лише транспортні шуми з вікна порушували тишу. Так само і під час виборів членів бюро — мовчазний ліс рук. Одиоголосно.

При цьому не хочу наостроті читача на скептичне ставлення до комсомольської організації групи, мовляв, формалізм, нічого не роблять. Якіраз враження про антивність комсомолу у справах людини? Ніхто про їхню активність на зборах. Дівчата добре знають, одна одну, знають, хто на що здатен, хто що вмів робити. Коли почався розподіл доручень, аудиторія одразу пожвавилася. Висувалося по кілька кандидатів, голоси іноді розділялися наполовину, а іноді об'єдналися за комсомольською «більшістю голосів» — 14 із 30, і всього кілька проти. А решта? Президія, треба сказати, досить неухильно шела підрачунок. Однак ці «роздачі портфелів» проходила набагато демократичніше, ніж вибори бюро. Може, тому, що комсомольці знали: доручення

відвід... Правда, у ході зборів Людмила Коваленко, пояснюючи суть якогось доручення, сказала: «Це треба буде допомагати Валі поширювати інформацію, тим самим даючи зрозуміти, що Валентина Шкрабак залишиться секретарем ще на один строк... І на викупи присутніх: «Валю, ти куди?» Людмила відповіла: «Сказали, що комсорга виберемо окремо...».

Що ж трапилося?

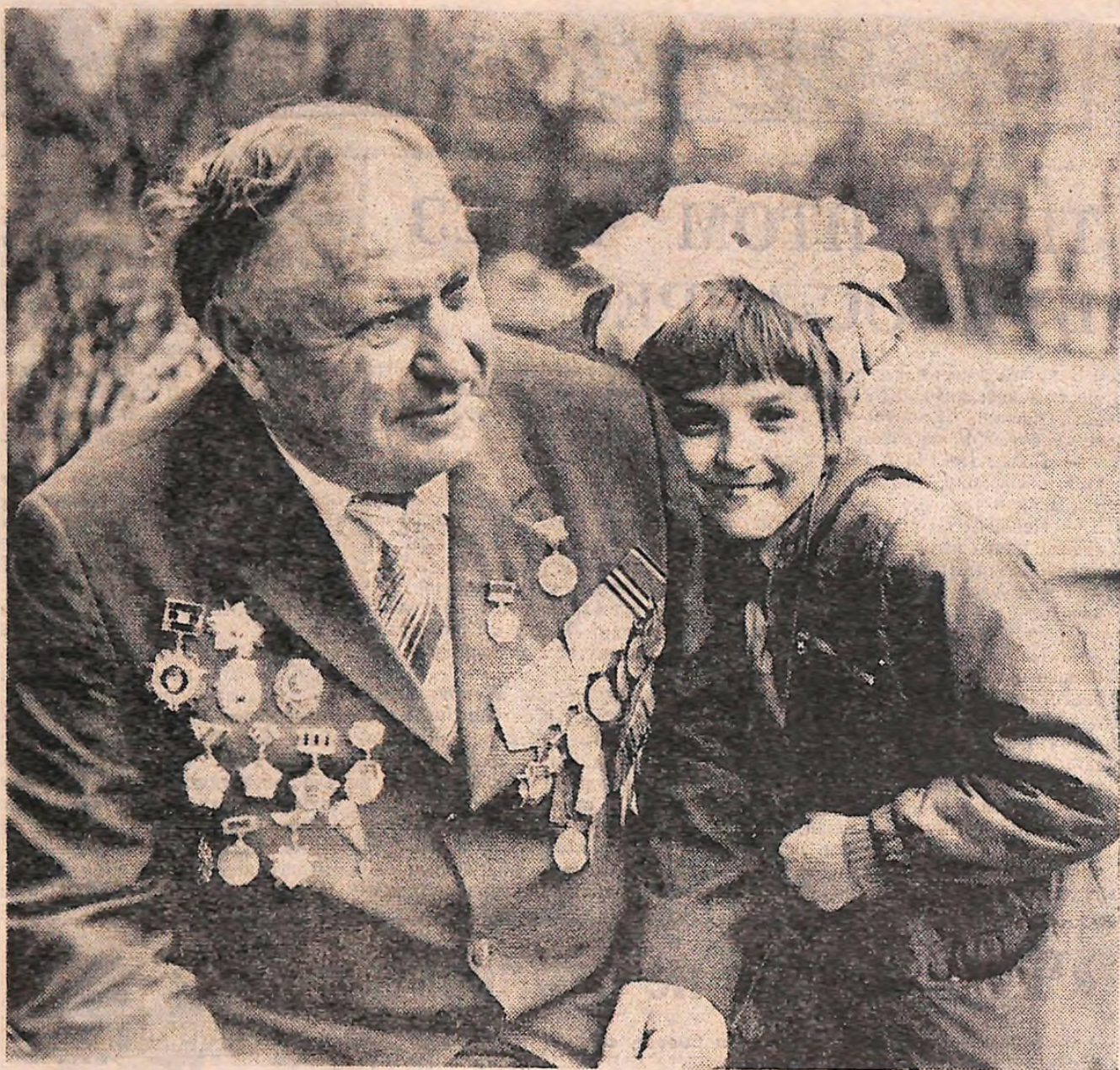
Секретар комсомольської організації училища Людмила Алексеевська готувала групу КД-4 до звітів і виборів, до зборів я бачила в її кабінеті разом з В. Шкрабак і Л. Коваленко — отже, ще тоді ясно було, що її виберуть головою? Так же ясно було Л. Алексеевській, та й усім дівчатам, очевидно, теж, що комсоргом виберуть В. Шкрабак. Так, до речі, вважала і класний керівник. А «окремо» — то значило, що вибори секретаря можна провести іншим разом, не сьогодні. Президія ж зборів зрозуміла це «окремо» і як те, що Валентину виберуть незважаючи на будь-які сьогоднішні розподіли. І навіть доручення ніякого не дали, розуміючи, що за нею лишиться митлоорієнтаційна функція.

Можна було списати цей

конфуз на формалізм, на організованість, на процедурний збій, виниклий через хвилювання через присутність сторонніх: кореспондента й інструктора обкому. Це було б погано, але принаймні знаємо — я вже говорила про інерцію вчорашнього дня. Так, мовляв, усі робили. Зрештою, як сказала мені потім Л. Г. Рибінцева, В. Шкрабак «зрозумів і не образився», а новообраний комсорг «теж справився з ділом».

Але на які часи і традиції списати те, що дівчата не знали павіть, що комсорг вибирається виключно з членів бюро? Може, хтось із 30 комсомолок і знав про це, але не сказав. У коридорі дівчата потім обурювалися «Чому не Валю?», а на зборах... Може, тому, що запитання «Хто ще виступить?» звикли вважати суто ритуальним?

Н. ДАНИЛЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

«У ДІДУСА МОГО НА ГРУДЯХ — МЕДАЛЬ ЗА БІН, МЕДАЛЬ ЗА ТРУД...». ФОТО В. ВЕРЕТЕННИКОВА.

ЗИМА — НЕ ЗА ГОРАМИ

НАБЛИЖЕННЯ ДО КОМФОРТУ

Поліпшення житлово-комунальних послуг — справа необхідна. Кожен господар будинку, кожен мешканець квартири завжди бажає мати опалення, світло, воду, газ. Тільки б гаряча вода була гарячою, холодна — не зникла, а батареї опалення нагрівали житло не нижче 18 градусів. За таких умов можна говорити про наближення до комфорту.

Фабуть, саме так міркували керівники і виконавці будівельно-монтажних робіт на вулиці Биківській та провулку Кіпріозу, коли прямо через стару подвір'я будинку 3-Б викопали траншею, щоб замінити (чи відоскопалити) стару систему опалення й водопостачання.

НЕЛІРИЧНИЙ ВІДСТУП. За 22 роки існування будинку 3-Б на вулиці Биківській зовнішній вигляд подвір'я змінювався регулярно через рік. Тобто, тут постійно щось ремонтували. Тривалість ремонтів була стабільною — не менше 2—3 місяців. Після такої «сударної праці» на подвір'ї залишались будівельний мотлох, сміття, каміння, груддя асфальту...

Чергова ремонтна сверблячка тут почалася у травні нинішнього року. За літо участь в ній взяли будівельне управління № 528, БУ-3, БУ-200, БУ «Спецбуд» та УМБ. Роботи, здається, йдуть. Але повільними темпами. Жителі спостерігають таку картину: зануривши кіш у траншею, стоїть кілька годин поблизу під'їзду гусеничний екскаватор.

При цьому його неминималий димин торохкотінням і вихлопним газом пагадує, що прискорення епосі науково-технічного прогресу падав пинхид димуна внутрішнього згорання.

Проте й це не найбільша «радість» для тутешніх жителів. Техніка працює найбільше сім годин, а глибокі траншеї та канави пропонуються до послуг жителів тут цілодобово вже п'ятий місяць. Дітлахи (кількість яких за останні роки подвоїлась) змушені бігти в інші, ще не пошкоджені двори, яких мало лишиться панколо, або гратись обабіч траншеї. Обурені недисциплінованістю своїх спадкоємців, батьки не можуть придумати нічого іншого, як відганяти дітей від небезпечної межі окриван. Було таке, що й підкоплювали на руки нерозумну малечу на краю пріріп. Бо місце ремонту ніяк не огорожене, а правила техніки безпеки для двороних ір в таких умовах ще ніким не розроблені. Можна було б поради зацікавленим батькам: виходити, братись за руки і стояти там, поки не скінчиться дитячий час.

А якщо без жарти, то подвір'я практично вже не лишилось, якщо не враховувати вузької стрічки проїжджої частини. А ще доведеться тут були і темнісінькі стілі, і дитячий та волейбольний майданчик... Решту площі займали гаражі.

Л. РОМАНЧЕНКО.

м. Кіровоград.

До уваги воїнів-інтернаціоналістів!

30 серпня н. р. в Кіровограді створено молодіжний житловий комплекс воїнів-інтернаціоналістів, які виконували інтернаціональний обов'язок у Демократичній Республіці Афганістан. Метою МЖК є вирішення житлових та соціально-побутових проблем. Бажаючих взяти участь в роботі МЖК запрошуємо звертатися до Кіровоградського міського комсомолу за адресою: ПРОВ. ЦЕНТРАЛЬНИЙ, 1. 4-Й ПОВЕРХ. Оргкомітет МЖК.

ІДЕ
ПО ВУЛИЦІ
ТРОЛЕЙБУС

Чистенький, вікна відбивають сонячні промені. Заходите в салон, а там затишок, всі сидіння справні, розбірно оголошуються зупинки, водій бажає пасажиром шаленого трудового дня. Гарно, правда ж?

Примусити задуматись молодого робітника над тим, як він працює — краше чи гірше товаришів, перевірити і зважити свої знання й можливості має на меті конкурс професійної майстерності. Молоді водії троллейбусного управління стали учасниками такого конкурсу. Він проводиться в кілька етапів. І якщо у першому взяли участь усі водії, яким не більше тридцяти, то в наступному — лише 21, тобто ті, хто за останні місяці не порушив правил технічної експлуатації дорожнього руху, трудової дисципліни.

І ось — заключний етап. Виймаючи секундомір, судді контролюють кожне рух, фіксують кожне порушення. Булася до уваги й культура обслуговування. Тут вона була значно вища, ніж при роботі на лінії. Водії швидко повідомили про те, на якій зупинці можна пересісти на інші маршрути троллейбусів і автобусів, як знайти центральний універсал і навіть коротко розповіли історію створення Кіровограда.

Лідером став Олександр Дяченко. Він не вперше бере участь у такому змаганні, має перший клас подія. Є у нього вже й свої учні. На другому і третьому місцях — Ігор Мисик та Дмитро Коломієць.

Переможців чекає участь у Республіканському конкурсі молодих водіїв міської

го електротранспорту, який незабаром відбудеться у Сімферополі. Побажаємо їм удачі!

О. СТРАТОНОВА,
секретар комітету комсомолу троллейбусного управління.
м. Кіровоград.

ВИКЛИК № 2

Опінді на центральний пункт пожежного зв'язку надійшло повідомлення — горить підготовчий цех фабрики кручених виробів. І ось уже мчать гуди червоної автомашини Кіровоградського гарнізону пожежної охорони. Виклик № 2. Це значить — на місце біді направляються максимальні сили і засоби.

Особливий склад відділу пожежної охорони — на об'єкті — наказав начальник відділу пожежної охорони УВС обласного підполковник внутрішньої служби Б. Ф. Шаблій.

Коли машини прибули на фабрику, вогонь уже охопив другий поверх, підбирався до покрівлі. Пожежа одразу ж розбивається на бойові (в таких умовах воїни справді бойові) ділянки. Сили і засоби концентруються на вирішальних напрямках. Завдяки чітким діям і мужності особного складу гарнізону вогонь приборкали швидко.

Чому ж сталося лихо? У цеху проводились зварювальні роботи. Було порушено правила техніки безпеки. Робітники й не зрозуміли, як навкруги з'явилися язички полум'я.

При ліквідації пожежі відзначилися командири відділень, старші сержанти внутрішньої служби пожежної частини № 1 М. А. Дубровський, С. В. Салов та водії цієї ж частини, старший сержант ВС А. В. Попов. У пожежній частині № 2 теж виявилися сміливці. Це — командир відділення, старший сержант ВС В. І. Байбородов, пожежник, рядовий ВС Г. С. Кандиба, водій, молодший сержант ВС М. С. Горюнов. У частині № 3 — командир відділення, старший сержант ВС А. Л. Верингора. Наш кор.

Диск-Зал

ТРАНЗИТОМ ЧЕРЕЗ БУЕНОС-АЙРЕС

Запитую у восьмикласника Олега: що ти знаєш про танго? Хитає головою, мовляв, обдиште, танго мене не турбує. «Ми не чули!».

— Танго? Це такий тавець, здається, часів перу, — говорить дев'ятикласниця Іра.

— Недавно по телевізору аргентинське танго показували. — інформовано додає її подруга Таня. — Красиво. Але у нас так не танцюють.

Правильно, дівчатка, не танцюють. Тільки у гуртках і ансамблях бального танцю можна побачити танго. Воно майже не звучить у молодіжних передачах радіо і телебачення. І взагалі, що ми знаємо про танго? Для Іри і Тані це популярний тавець часів перу. Справді, у ті часи танго стало особливо модним серед певної частини населення, відображаючи міщанські смаки, дешеві орієнтири публіки. До речі, ви могли спостерігати, як вдало використав

поширеність танго молодий Дмитро Шостакович у балеті «Золотий вік», що зовсім недавно підкорив Америку під час гастролей Великого театру. Але говорити про танго як типовий тавець часів перу несправедливо. Великої популярності у нас набуло танго у 50-ті і 60-ті роки і навіть ще раніше, відразу по війні. Ті, чия молодість припадає на цей період, добре пам'ятають, як на всіх міських танцмайданчиках, починаючи з парку імені Леніна в Кіровограді, гриміло знамените аргентинське танго.

Можливо, не зовсім справедливо називати танго аргентинським. Батьківщина танго зовсім не Аргентина, а Іспанія. Та сама Іспанія, яка у середні віки породила інквізицію, а у нашому XX столітті кинула клич «По пасаран!». Тут у другій половині минулого століття у знаменитій коридоріо Севільї народилися пісеньки, переважно сатиричного змісту,

в яких висміювалися монахи і севільські м'ясники. Пісеньки називалися андалусійським танго. І тільки в 1880 році андалусійське танго перекинулося за океан. Хто перевіз його в Буенос-Айрес, через Атлантику, годі гадати. Але в Аргентині танго трансформувалося, тобто знало значних змін. Андалусійський фольклор, мелодії фламенко набули дещо інших інтонацій і повернулися в Європу вже під виглядом аргентинських.

У розмові про танго не можна обійти ім'я польського композитора Ежі Петербурзького, автора кількох відомих танго «Мілонга» («Донна Клара»), «Маленьке щасття», «Ти, моя гітаро» і найпопулярнішого у нас «Втомленого сонця». На відміну від польського варіанту в Росії воно існувало з кількома текстами і входило до репертуару відомих естрадних виконавців.

Школярка Таня пригадала недавні гастролі ансамблю «Аргентинське танго» з Буенос-Айреса. Аргентинське танго включає в себе інструментальну музику, пісню, танець. Співається про любов і розлуку, сні очі коханого, душевний неспокій.

Танго популярне і сьогодні.

В. ФЕДОРОВА.

«Чого ж нам не жилось?..»

«Полковницькі» книги, «полковницькі» фільми... Новоявлений термін, що недавно утвердився у мові преси, до військових не має ніякого відношення, а походить від російського слова «полка» і вживається стосовно творів мистецтва, що до першого обнародування відлежали боки на полицях. «Ось поглянь, — похвалився покуркою знайомий, — ретро! Рік випуску 1987-й, а рік запису — 1974-й»...

А створені ці пісні були ще раніше. Як і сотні їм подібних цього ж автора. Більш як за 20 літ фірма «Мелодія» пустила у виробництво... Може, в десь-то і вбереться. Але він продовжував писати. «Чого ж нам не жилось, що же нам не спалося, що же вигнало в путь по високою волне? Нам сияє по-ка наблюдать не пришлось,

это редко бывает, сиянье в цене...».

Ви, звичайно, впізнали, звідки це. Володимир Висоцький, «белое безмолвие». Композиція разом з одинадцятьма іншими авіайшла до нової платівки, яка не має словесної назви. Та вона й не потрібна: досить миттєвого погляду на упаковочний конверт. Я двічі була на Ваганьковському кладовищі в Москві, де похований артист. Навіть не блискучої якості передруки з таких фото йшли там на розхварт по... неважливо по чому — «сиянье в цене». На лавіці 16 кадрів — Володимир Висоцький і Марина Владі.

У супроводі ансамблю «Мелодія» дружина автора наспівала півдиска, і на стороні Висоцького вона так чи інакше присутня в композиціях «07» і «Лирическая». Перша — враження від міжнародних

телефонних переговорів, друга — від фільму «Чайка» за поетичною повістю О. Купріна «Олеся», де М. Владі зналася в головній ролі.

Названі та інші пісні цієї сторони містять більшість із характерних для В. Висоцького ознак: емоційну до надриву пристрасність виконання, алегоричність образів, використання для передачі цілком реально-людського болю й неспокійно казкових персонажів.

Зовсім іншого настрою пісні В. Висоцького «Я неслася свою беду», «Марюшка», «Так случилось...», «Как по Волге матушке». Про такі в народі кажуть — душевні. Прискіпливий лінгвіст знайшов би їх строго витриманими в стилі народних пісень. І образи — трава-мурава, дівоча ко-

са, високі терени, гострі підкови, і ніжний голос виконавиці теж майже фольклорні. Створювалися ці пісні, як сказав Висоцький на одному з концертів, для фільму «Іван да Марья». Він не з'явився на екрані. А от пісні живуть автономно від сюжету стрічки. Більше того, утворили в сумі свою тему — жіночих вірності, самовідданості, терпіння. Поет і співак, котрого називають «носієм чоловічого, лицарського почуття», міг, виявляється, глибоко проникати в душу жінки.

Тим гірніше, слухаючи цю платівку, згадувати, що «недозвучал его аккорд»...

Н. ГРИГОР'ЄВА.

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

ЕЩЕ НЕ ВЕЧЕР

Музыка Р. ПАУЛСА, стихи И. РЕЗНИКА.

Ещё не вечер. Ещё не вечер.
Ещё светла дорога и ясны глаза.
Ещё не вечер. Ещё не вечер.
Ещё иду я рядом с тобой безоглядно.
Пусть говорят, что приближается гроза.
Пусть говорят, что лгут и сердце и глаза.
Только не буду верить я таким словам.
Никому тебя я не отдам.
Ещё не вечер. Ещё не вечер.
Ещё в запасе время есть у нас с тобой.
Ещё не вечер. Ещё не вечер.
Ещё открыты двери надежде и доверью.
Пусть говорят, что стал с годами труден путь.
Пусть говорят — былого счастья не вернуть.
Только не буду верить я таким словам.
Никому тебя я не отдам.
Ещё не вечер. Ещё не вечер.
Ошибок прошлых мы уже не повторим.
Ещё не вечер. Ещё не вечер.
Продлитесь день счастливым для нас с тобой, любимый.
Пусть говорят — ничто не вечно под луной.
Пусть говорят, что мы расстанемся с тобой.
Только я в пелену сдам вас будущим годам —
Никому тебя я не отдам.

Я ТАКИМ СЛОВАМ. НИКОМУ ТЕБЯ Я НЕ ОТДАМ.

РОЗПОВІДЬ НА ВАШЕ ПРОХАННЯ У МАНЕРІ «МІКСТ»

Естрадному співакові Володимир Преснякову 19 років. Творчий стаж свій він обчислює з 12 років, коли вперше вийшов на сцену в складі групи «Круїз». Високий хлопчачий голос, чисті й світлі барви його пісень (до речі, музику до деяких з них він пише сам), використання елементів брейк-дансу у виступах створюють романтичний і разом з тим дуже сучасний образ, популярний серед молоді.

— Про нащадків роду циркових артистів часто кажуть, що вони «народилися в тирсі», тобто на манежі, який у давнину задля пружності й охайності замість теперішнього спеціального покриття посилали тирсою, — мовить Володимир. — В естраді немає схожого визначення для дітей з акторських родин, а все ж мені здається, що я народився на сцені. А вже мої батьки — естрадні артисти: мама — співачка Олена Кобзева, а тато, також Володимир Пресняков, саксофоніст.

Під час концертів і гастролей батьки не мали з ким лишати мене, тому брали з собою, і з цього я надзвичайно радів. Дуже подобалося таке напівмандрівне життя, закусівна метушня, та й сама робота музикантів. Звичайно, мені хотілося все спробувати і, як розповідає тато, вже в чотири роки спритно підбирав мелодії на фортепіано.

Пізніше я вступив до Свердловської музичної школи-інтернату. Переїхав до Москви, навчався в хоровому училищі імені О. В. Свешникова, потім на диригентсько-хоровому відділенні музичного училища імені Жовтневої революції. Бабила ж мене передусім естрадна музика, і я вдячний учителям, які, віддаючи перевагу класиці, ставилися до мого захоплення цілком лояльно.

— А як відбувся перший вихід на сцену?

— Мені було 11 років. До нас додому прийшов поет-пісненик Валерій Сауткін. Він та батько працювали над пісню. Вийшли до кухні, а текст залишили на ролях. Я прочитав вірш, він мені сподобався, і народилася мелодія, яку я став награвати на фортепіано. Музику мою схвалили — так з'явилася пісня «Червона книга», з якою через рік я став виступати в групі «Круїз». Співав дуети й соло. Став сам шукати цікаві тексти для пісень. На вірші М. Заболоцького, який мені дуже

подобався, я склав пісню «Давня казка».

— Тодішні виступи в групі «Круїз» сприймалися як феномен обдарованого хлопчини. Відомо, що слава унікальних дітей часом буває швидкоплинною. Яким же був шлях від творчого дитинства до артистичної юності?

— Дуже складним. Став ламатися голос. Кілька років я зовсім не співав. Правда, часу не гаяв. Пішов учитися в студію будинку культури видавництва «Правда». Займався брейк-дансом, який тоді шойно входив у моду.

Потроху став визначатися дорослий співачий голос. Виявився він баритоном замість того фальцета, за яким мене впізнавали слухачі. Довелося міняти сценічний образ. Допоміг випадок. Композитор Юрій Чернавський разом з поетом Леонідом Дербеневим створили пісню до кінофільму «Віще райдуги». Виконати її треба було високим юнацьким голосом. Знаючи, що я завдяки голосявській техніці прагну повернутися до тенорового звучання (музиканти називають таку манеру співу «мікст»), Чернавський запропонував мені виконати пісню, відтворюючи свій «молодий» голос. Виконання сподобалося режисерові фільму Георгію Юнгвальду-Хилькевичу, і він попросив підготувати ще кілька пісень. Так з'явилися «Острови» і «Зурбаган», написані на теми творів Олександра Гріна.

Але це, так би мовити, стрижень образу, а взагалі я прагну відрізнитися від нього, перестілюватися в різних персонажів. Наприклад, пісня «Чарлі Чаплін» дозволила загострити ексцентричність образу. Ця пісня, яку я створив разом з Юрієм Маликовим на вірші Сауткіна, пролунала в Швеції в телепрограмі «Сходи Якоба», авіайшла до списку європейських хітів року. Під такі пісні молоді разом з мною заплюбки танцює, як це було на концерті-дискотеці, організованому у величезному спортивному залі Лужників. У поєднанні музики, руху і слова мені мріється подальший розвиток і вдосконалення власної творчості.

Розмовч вела
Н. ТИХОНОВА.
(За матеріалами «Комсомольской правды».)

Калейдоскоп «Диск-залу»

Фірма «Мелодія» випустила перші дебютні диски груп «Рок-ателес» (гігант) та «Чорний кофе» (мінйон).

А угорський молодіжний журнал «Уф'юшагі» нагадує про спитування читачів на предмет симпатії до «металічної» музики. Ті перші місяці зайняли групи «Металіна», «Айрон майлен», «Слейп».

Кращі гітаристи назвали К. Хаммет, І. М'ялмстін, Г. Мух, солістами — Р. Днеймс Діо, Б. Д'Алессон, Д. Хейлнд.

Лауреати й дипломанти пісенного турніру «Юр-келла-37» виступили недавно в Депнянському центральном концертному залі. Анотажу довкола вхідних білетів не було, але всі місця в залі були заповнені. Ділячі з учасниками юрмалського конкурсу привезли в Москву нові пісні, однак захвату публіки вони не викликали...

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському лаші.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Телефони: редактора — 2-54-26, заступника редактора — 2-53-22; відділення комуністичного виховання — 4-60-79, 4-64-21; номісольського життя та економії — 2-53-04; учнівської молоді і соціальних проблем — 2-59-82; фотолабораторії — 4-64-21; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Газета пиходить у вівторок, четвер, суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.